

Glistrup (FP):

Det er med iskoldt overlæg, at de socialdemokratiske sårdoctorer har fået lagt denne behandling til rette således, at det unægtelig er blevet en særdeles tam affære. Det hænger jo ganske simpelt sammen med, at man har fået det ordnet på den måde, at det går via redegørelsesfaconen, således at man sætter folketinget ud af spillet, idet det ikke kan tage en beslutning under denne forhandling, fordi vi har dette ulykkelige „ikke“ i slutningen af forretningsordenens § 19. Og med den socialdemokratiske-victori-anske opfattelse af, hvad der er værre end døden, er det jo særdeles fornuftigt, at man vil undgå at vise, at der kan være forskellige meninger inden for den socialdemokratiske gruppe.

Men det kan ikke være afgørende for folketinget. Det afgørende er, at det, vi foretager os nu, er en topmålt uforskammethed over for Sverige. Forholdet er det, at Danmark og Sverige har indgået en aftale, som efter sit klare indhold går ud på, at sagen skal forelægges for henholdsvis den svenske rigsdag og det danske folketing. Regeringerne har, som det har været deres pligt, sørget for, at sagerne er kommet på bordet i begge parlamenter. Som det fremgår af ministerens redegørelse, har den svenske rigsdag i december måned 1973 besluttet at vedstå, ratificere, aftalerne. Hermed er det aldeles klart, at Sverige er bundet, og nu er det bare et problem for Sverige og den svenske befolkning at få at vide, hvornår Danmark kan bevæge sig til enten at forkaste aftalerne — så er Sverige ikke bundet mere — eller at sige ja, og så er aftalerne endeligt i orden.

I dette forhold gør det selvfølgelig ikke nogen som helst forskel, hvad den svenske partikammerat Norling mundtligt måtte have sagt til trafikministeren i dette land. Sverige står i dag i den situation, at Sverige er juridisk bundet, indtil Danmark kan komme med en erklæring.

Det er med bestyrtelse, jeg har hørt både hr. Enggaard og hr. Bilgrav-Nielsen i dag fra denne talerstol udtale sig ud fra den forudsætning, at fordi der er faldet nogle mundtlige ord fra Norling til trafikministeren i Danmark, skulle man deraf kunne slutte, at sagen ikke er eksisterende i Sverige.

Selvfølgelig er Sverige i øjeblikket juridisk bundet af denne aftale, og selvfølgelig har den danske trafikminister heller ikke oplyst noget om, hvorvidt denne udtalelse fra hr. Norling i Sverige skulle være kommet på et tidspunkt, hvor hr. Norling var klar over, at sagen ville blive fastholdt i det danske folketeting, således som den er blevet, den dag hr. Glensgård fastholdt, at sagen skal behandles. Derfor står vi i den situation, at vi skylder Sverige en besked, og vi må derfor se at komme frem til at afgøre, hvilken stilling der skal tages.

Vi har så hørt, at man vil bruge denne bestemmelse i forretningsordenen fra den nationale katastrofesituation under besættelsen, hvor der er fremmede magter i landet, til at den grund at udelukke folketinget fra at tage beslutning. Men vi må gøre det over for Sverige. Vi må også gøre det over for Danmark i øvrigt. Vi må gøre det, for at vi kan få at vide, om vi har penge til en ny Alsbro, til en ny Storstrømsbro, og hvad der ellers kan være tale om. Vi må gøre det for ikke at få planlægningsvirvaret i hovedstadsområdet til at gå videre.

Det er det virkelig centrale, som burde have været afklaret, og hvor vi ikke burde have haft denne tamme debat, som skyldes, at man af partimæssige grunde fra ét parti her i salen har fundet det praktisk at se at få hindret folketinget i at tage en beslutning, som er så vigtig både af hensyn til vore internationale forpligtelser og af andre grunde.

En anden ting, som man er krøbet uden om under debatten i dag, var det spørgsmål, som hr. Kampmann stillede i sit første indlæg, nemlig hvorvidt ministeren var enig i den socialdemokratiske opfattelse, at der, når man nu her puttede tingene i mølposen, måtte være midler til en overlevelsplan, en udbygning i fornødent omfang af Kastrup lufthavn. Ifølge bladet fra trafikministerens valgkreds, Amager Bladet, fra i fredags har trafikministeren lovet i et møde i Dragør sidste mandag, at der ikke skal eksproprieres én meter jord til lufthavnsudvidelser i ventetiden. Er det korrekt gengivet? Er det ministerens opfattelse? Eller er opfattelsen den, som jeg forstod på hr. Kampmanns indlæg, at man vil sørge for en mulighed for overlevelsplan for Kastrup? Det vil jeg gerne have at vide af ministeren.